

Jedna

Bylo těsně před půlnocí, když osamělý jezdec zastavil koně před malou chatou usazenou mezi stromy pod hradem Redmontem. Loudavě se zastavil i naložený nákladní pony, který kráčel za osedlaným koněm. Jezdec byl vysoký muž a pohyboval se s přirozenou lehkostí mládí. Zhoupł se ze sedla, vystoupal na úzkou verandu a sehnul se, aby hlavou nenarazil do snížených okrajů střechy. Ze stáje v přístavku u domu se ozvalo slabé zarehtání a jeho kůň zvedl hlavu a odpověděl na pozdrav.

Když jezdec zvedl ruku, aby zaklepal na dveře, všiml si, že za zataženými okny se pohybuje světlo. Zaváhal. Světlo se přesunulo místností a za malou chvíli se dveře otevřely.

„Gilane,“ řekl Halt bez sebemenšího překvapení v hlasu. „Co tady děláš?“

Mladý hraničář stál tváří v tvář svému bývalému učiteli a nevěřícně se usmál.

„Jak to děláš, Halte?“ žasl. „Jak jsi jen mohl vědět, že

jsem to já, kdo přijíždí uprostřed noci, a to ještě dřív, než jsi vůbec otevřel dveře?“

Halt pokrčil rameny a pokynul Gilanovi, ať jde dovnitř. Zavřel za ním dveře a přesunul se do útulné kuchyňky. Otevřel větrací dvířka u kamen a dřevěné uhlí uvnitř hned ožilo a jasně zaplálo. Přiložil do kamen hrst třísek a na horký plát nad ohništěm postavil měděnou konvici. Nejprve s ní však potřásl, aby se přesvědčil, že je v ní dostatek vody.

„Před pár minutami jsem zaslechl tvého koně,“ řekl. „Když jsem pak uslyšel Abelarda, jak zdraví, věděl jsem, že to musí být hraničářský kůň.“ Opět pokrčil rameny. Když to vysvětlíš, je to jednoduché, sděloval ten pohyb. Gilan odpověděl dalším úsměvem.

„Dobrá, tím se nám výběr zúžil na padesát lidí, že?“ řekl. Halt natočil hlavu ke straně a zatvářil se soucitně.

„Gilane, po těch předních schodech jsem tě slyšel škobrtat snad tisíckrát, když ses u mě učil,“ připomínal. „Věř mi, že když ten zvuk zase jednou slyším, tak ho poznám.“

Mladý hraničář bezmocně rozhodil rukama. Rozepnul si pláštěnku, pověsil ji přes opěradlo židle a přisunul se trochu blíž ke kamnům. Noc byla chladná a Gilan s jistou nedočkavostí sledoval Halta, jak nalévá kávu do misky. Otevřely se dveře zadního pokoje a do malé obývací místnosti vešel Will. Oblečení si ve spěchu natáhl přes noční košili a vlasy měl ještě rozcuchané spánkem.

„Dobrý večer, Gilane,“ pozdravil, jako by se nechumelilo. „Proč jsi tady?“

Gilan se bezmála zoufale podíval z jednoho na druhého. „Copak to nikoho nepřekvapí, když se objevím

uprostřed noci?“ vyslovil otázku, i když nečekal, že mu někdo odpoví. Halt něco kutil u kamen a sehnul hlavu, aby skryl úsměv. Před pár minutami, když se kůň přiblížil k domu, slyšel Willa, jak se žene k oknu. Učeň nepochybně potají vyslechl, co si s Gilanem povídají, a nejspíš se teď usilovně snaží svým vlastním způsobem předstírat lhostejnost ke Gilanovu nenadálému příjezdu. Jenže Halt znal Willa natolik dobře, že si byl jistý, že chlapec hoří zvědavostí, proč se Gilan tak znenadání objevil. Rozhodl se, že ho donutí přiznat barvu.

„Je pozdě, Wille,“ prohlásil. „Měl by ses vrátit do postele. Zítra máme spoustu práce.“

Willův nenucený výraz se okamžitě změnil ve zničený. Učitelova poznámka znamenala rozkaz. Veškerá předstíraná lhostejnost ihned vzala za své.

„Ale, Halte, prosím!“ zaprotestoval hoch. „Já chci vědět, co se děje!“

Halt s Gilanem se na sebe zazubili. Will netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu a čekal, až Halt odvolá rozkaz k návratu do postele. Prošedivělý hraničář zachoval kamennou tvář a postavil na kuchyňský stůl tři misky kouřící kávy.

„Tak to je dobře, že jsem nalil rovnou tři misky, ne?“ řekl a Will pochopil, že ho zase jednou tahali za nos. Usmál se, pokrčil rameny a usedl se svými dvěma zkušenějšími druhy ke stolu.

„Nu dobrá, Gilane, pověz nám, co je důvodem téhle nečekané návštěvy, nebo můj učeň pukne zvědavostí.“

„Totiž, souvisí to s bojovými plány, které jste objevili minulý týden. Teď už víme, co má Morgarath v úmyslu, a král chce, aby byla armáda připravená na Uthalských

pláních, než nastane příští nov. To je doba, kdy hodlá Morgarath proniknout průsmykem Tří stupňů.“

Ukořistěný dokument jim prozradil hodně. Podle Morgarathova plánu mělo pět set skandijských žoldáků projít územím bažin a zaútočit na araluenskou posádku v průsmyku Tří stupňů. Až bude průsmyk bez obrany, Morgarathovy hlavní wargalské jednotky jím projdou a podle bojových rozkazů se rozmístí na pláních.

„Takže Duncan má v plánu ho předejít,“ řekl Halt a pomalu pokyvoval hlavou. „To je rozumné. Takovým způsobem ovládneme bojiště.“

I Will pokýval hlavou a stejně vážně pravil: „A uvězňíme Morgarathovo vojsko v průsmyku.“

Gilan se trochu natočil, aby nebylo vidět, jak se baví. Napadlo ho, jestli v době, kdy sám byl učněm, se také snažil napodobovat Haltovo chování, a usoudil, že nejspíš ano.

„Naopak,“ vysvětloval Gilan. „Jakmile bude armáda na místě, má Duncan v úmyslu se stáhnout, pak ustoupit na připravené pozice a nechat Morgaratha vyjít na pláň.“

„Nechat ho?“ Willovi překvapením přeskočil hlas. „Copak se král zbláznil? Proč by...“

Uvědomil si, že oba hraničáři se na něj dívají, Halt s jedním obočím pozdviženým a Gilan s potutelným úsměvem v koutcích úst.

„Já myslel jen...“ Zaváhal, nebyl si jistý, jestli zpochybňování králova zdravého rozumu nemůže znamenat zradu. „To není urážka, nic takového. To je jenom –“

„Ale ne, krále by určitě neurazilo, kdyby se dověděl, že obyčejný hraničářský učeň si myslí, že se zbláznil,“

mínil Halt. „Králové takové věci obvykle poslouchají rádi.“

„Ale, Halte... pustit ho na pláň, po všech těch letech? To vypadá...“ Už zase chtěl říct „bláznivě“, ale radši si to rozmyslel. Vtom si vzpomněl na svoje nedávné setkání s wargaly. Při představě, jak tisíce těchhle odporných stvoření volně proudí ven z průsmyku, mu tuhla krev v žilách.

Jako první mu odpověděl Halt. „V tom to právě je, Wille – *po všech těch letech*. Už šestnáct let čekáme od Morgaratha nějakou špatnost a snažíme se zjistit, co má za lubem. Celou tu dobu naši vojáci střežili úpatí hraničních útesů a hlídali Tři stupně. A on na nás stejně zaútočil, kdykoli se mu zachtělo. Poslední příklad byli kalkarové, jak sám až moc dobře víš.“

Gilan se s obdivem podíval na svého někdejšího učitele. Halt okamžitě přesně odhadl důvody králova plánu. Gilan si zase jednou uvědomil, proč je Halt jedním z nejmávanějších králových poradců.

„Halt má pravdu, Wille,“ řekl. „A je tu ještě další důvod. Po šestnácti letech života převážně v míru si lidé čím dál víc myslí, že se nemůže nic stát. Hraničáři ne, pochopitelně, ale venkovani, kteří posílají muže do našeho vojska, a dokonce i někteří z baronů a bojových mistrů v lénech daleko na severu.“

„Sám jsi viděl, jak neradi někteří lidé opouštějí svá hospodářství a jdou do války,“ přidal se Halt. Will pokyvoval hlavou. Minulý týden objížděli s Haltem zapadlé vesnice Redmontského léna, aby získali muže, kteří měli tvořit převážnou část armády. Nejednou se přitom setkali s otevřeným nepřátelstvím – s nepřátelstvím, které se

rozplynulo, jakmile Halt naplno využil sílu své osobnosti a váhu svého dobrého jména.

„Podle krále Duncana nastal čas to rozetnout,“ pokračoval Gilan. „Jsme tak silní, jak jen můžeme být, a každé zdržení nás jen oslabí. Tohle je nejlepší příležitost zbavit se Morgaratha jednou provždy.“

„Což mi připomíná tu mou původní otázku,“ připomněl Halt. „Co tě sem přivedlo uprostřed noci?“

„Rozkazy od Crowleyho,“ rázně oznámil Gilan a položil na stůl písemné poselství. Halt se na Gilana tázavě podíval, potom list rozvinul a četl. Will věděl, že Crowley je velitel hraničářů, nejvyšší ze všech padesáti hraničářů ve sboru. Halt dočetl, pak rozkaz znovu stočil.

„Vezeš tedy poselství pro celtického krále Swyddneda,“ řekl. „Předpokládám, že se dovoláváte smlouvy o vzájemné pomoci při obraně, kterou s ním před několika lety Duncan podepsal.“

Gilan kývl a s potěšením usrkával vonící kávu. „Král se domnívá, že budeme potřebovat všechny vojáky, které můžeme sehnat.“

Halt zamyšleně přikyvoval. „Mně nepřísluší jeho kroky hodnotit,“ řekl tiše. „Ale...?“ Pochybovačně rozhodil rukama. Jestliže Gilan veze poselství do Celtiky, tak čím dřív je odevzdá, tím líp, to tím měl zřejmě na mysli.

„Takže,“ řekl Gilan, „je to oficiální poselství do *Celtiky*.“ Poslední slovo trochu zdůraznil a Halt najednou chápavě přisvědčil.

„Jasně,“ prohlásil. „Ten starý celtický zvyk.“

„Pověra, přesněji řečeno,“ poznamenal Gilan a vrtěl hlavou. „Je to vyložená ztráta času, jestli můžu říct svůj názor.“

„Pochopitelně že ano,“ souhlasil Halt. „Jenže Celtikové na tom trvají, takže co můžeš dělat?“

Will těkal pohledem z Halta na Gilana. Oba hraničáři vypadali, že tomu, o čem mluví, i rozumějí. Pro Willa mohli stejně tak dobře mluvit espanardsky.

„Za normálních okolností to ještě jde,“ mýnil Gilan. „Jenže při všech těch přípravách na válku je všude všeho jen tak tak. Prostě nemáme lidí nazbyt. Tak si Crowley myslel...“

„Myslím, že vím, kam míříš,“ skočil mu do řeči Halt. Ale Will už to nemohl dál vydržet.

„Tak to já tedy nevím ani náhodou!“ vyhrkl. „O čem to vy dva vlastně mluvíte? Mluvíte přece araluensky, že, a ne nějakou cizí řečí, která jen podobně zní, ale nedává vůbec žádný smysl!“